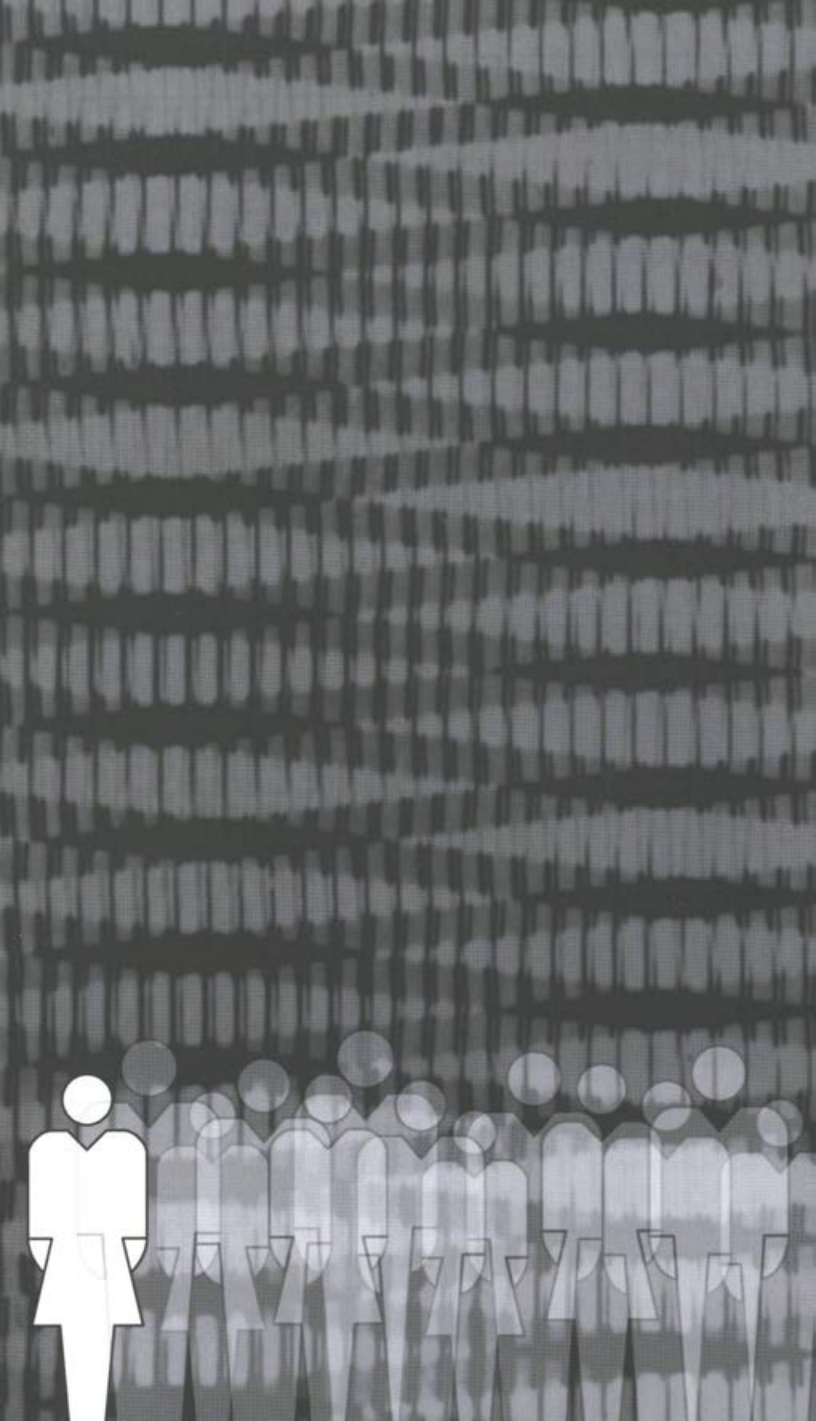

MOJE RAZMIŠLJANJE O PRETEKLOSTI IN PRIHODNOSTI ŠALEŠKEGA ŠTUDENTSKEGA KLUBA

Povzetek:

Članek govori o avtoričinem videnju preteklosti Šaleškega študentskega kluba, njenih izkušnjah z delom v njem, o odnosu med Mladinskim centrom Velenje in Šaleškim študentskim klubom, o alternativni kulturi in njenem mestu v delovanju Šaleškega študentskega kluba. Avtorica predstavi tudi svoje poglede na prihodnost kluba in ponudi nekaj rešitev za izboljšanje delovanja kluba.

MOJE RAZMIŠLJANJE O PRETEKLOSTI IN PRIHODNOSTI ŠALEŠKEGA ŠTUDENTSKEGA KLUBA

Moje prvo srečanje s Šaleškim študentskim klubom je bil Plac.

Za klub sem sicer slišala že mnogokrat prej; to naj bi bil tisti 'plac' v kletnih prostorih velenjskega kulturnega doma, kamor so ob vikendih zahajali študentje. Vse skupaj je zame, brucko, imelo nekakšen mističen prizvok, nekako se nisem čutila doraslo, da bi se jim pridružila. Tako sem šele v kasnejših študijskih letih prvikrat stopila v Plac in od takrat tja zahajala sleherni konec tedna. To je bil prostor, napolnjen z domačnostjo, bil je nekakšno zatočišče pred zunanjim svetom. Ko sem ob petkih prestopila njegov prag, se je zame čas ustavil. Tukaj sem vedno našla isto misleče prijatelje, s katerimi sem lahko modrovala pozno v jutro. Ob slabih trenutkih pa sem se umaknila v kot, poslušala glasbo po svojem okusu in opazovala dogajanje. Tukaj si lahko bil, kar si, brez sprenevedanja in laži. Skratka, Plac je bil center Šaleškega študentskega kluba, tukaj smo sestankovali, dogajali so se koncerti, razstave, tarok turnirji, delala se je RIT ... Plac je bil specifičen, morda celo eliten; študentje smo bili ponosni, da smo mu lahko pripadali. Tukaj smo se zbirali ljudje, ki smo kulturo in tudi celotno življenje jemali tudi izven okvirjev etabilirane miselnosti. Imel je svojo identiteto, svoj jaz, bil je čisto naš.

Trenutno je Plac zaprt. Študentje se zbirajo v Mladinskem centru Velenje. Odnos Mladinski center – Šaleški študentski klub nikoli ni bil do konca razjasnjen. Mladinski center je sicer nastal kot plod delovanja kluba, vendar je bil mišljen kot samostojno društvo, namenjeno ne samo študentom, ampak tudi drugim skupinam mladih. Težava je bila v tem, da so enega in drugega vodili oziroma so bili v obeh aktivni isti ljudje. Tako je bilo okolici že od vsega začetka težko ločiti med obema. Identiteta študentskega kluba se je začela mešati z Mladinskim centrom, cilji niso bili več jasni oziroma so postali skupni. Seveda je to tudi dobro, sodelovanje med njima mora biti. Vendar morata obe organizaciji ohra-

Plac je bil specifičen, morda celo eliten

niti svoj jaz, morata imeti svoje lastne ideje in cilje, pri uresničevanju le-teh pa si morata pomagati, če najdeta v tem skupne interese.

1. SPLOŠNO

1.1.

Klubski prostor Šaleškega študentskega kluba se imenuje PLAC.

1.2.

V PLACU so upravni prostori kluba, uporablja pa se tudi za družabno, kulturno in zabavno življenje članov kluba.

1.3.

PLAC upravlja upravni odbor, ki ga voli skupščina kluba. Upravni odbor skrbi za namensko in smotrno uporabo PLACA.

1.4.

Upravitelj PLACA, ki ga določi upravni odbor, skrbi za operativno vodenje klubskega prostora. V tem okviru je zlasti dolžan varovati inventar, skrbeti za čistočo, urejenost in varnost.

1.5.

Sporna vprašanja rešuje upravni odbor soglasno. Če spor na ta način ni rešen, je pristojno predsedstvo kluba.

Prvi pogoj za to je verjetno najti nek prostor, ki bi bil samo študentski, ki bi bil tudi fizično ločen od Mladinskega centra, kjer bi se lahko zbirali študentje kar tako, ne da bi za to bila potrebna kaka prireditev. Prostor, kjer bi lahko v miru sestankovalo vodstvo, kjer bi se ob pogovorih porajale nove ideje in se iskale poti za njihovo uresničitev. Šaleški študentski klub bi imel tudi fizično obliko, vsak bi vedel, da je prišel v prostore kluba, obe organizaciji se ne bi več mešali med sabo. Seveda bi lahko klub organiziral prireditve tudi drugje, Mladinski center je odličen prostor za to. Vendar bi moral klub jasno pokazati, da je on organizator, prireditvi bi se moral poznati pečat študentskosti. To pa je možno samo z uvedbo novih idej, ki bi se ločile od smeri delovanja Mladinskega centra.

Druga rešitev pa bila v združitvi obeh institucij oziroma v tem, da bi Šaleški študentski klub prevzel Mladinski center Velenje. Po Sloveniji lahko najdemo veliko mladinskih centrov, ki jih vodijo lokalni študentski klubi. S tem bi tudi rešili vprašanje, ali sta za mesto Velenje sploh potrebni dve instituciji, namenjeni bolj ali manj isti ciljni skupini – mladim. Na ta način bi študentski klub dobil tako potrebne prostore, Mladinski center pa finančno ozadje za nemoteno delovanje.

Za krizo identitete Šaleškega študentskega kluba pa so predvsem krivi študentje sami. Klub je bil organizacija, ki je imela jasno izoblikovane cilje oziroma vrednote. Bil je skupina navdušencev, ki je poleg študija prevzela nase še odgovornost vodenja kluba. Tako smo pridobivali dragocene izkušnje za kasnejše delo in življenje. Seveda za zgolj simbolično plačilo. Kajti namen za delo v klubu ni bil denar. Tam smo delali zaradi lastnega veselja do dela, do spoznavanja novih stvari, spletnja prijateljstev, ustvarjanja vezi za kasnejše delo in uresničevanja svojih lastnih idej. S tem smo si oblikovali samopodobo, se naučili delati z ljudmi, v skupini, si gradili samopaupanje. Skratka, odraščali smo s študentskim klubom.

Naša družba postaja vedno bolj kapitalistična. Materialna korist se preriva na prvo mesto. To se je začelo odražati tudi v Šaleškem študentskem klubu. Postopoma so začeli prevladovati drugi cilji, posamezniki so začeli s pomočjo kluba uresničevati svoje cilje, ki niso bili v dobro kluba. Postal je pomembno, koliko je neka funkcija plačana, le-te se niso več izbirale glede na lastne ideje in želje, ampak glede na možnost zaslužka. Tako so se postopoma tudi cilji kluba podredili temu namenu. Šaleški študentski klub je zašel v slepo ulico. Stare, tradicionalne stvari, zvezde stalnice kluba (akademski ples, DMK ...), ki so preživele že leta različnih vodstev kluba in se skupaj z njimi spreminjale in prilagajale, niso več našle svojega smisla v novem načinu razmišljanja, postale so odvečne in novi generaciji študentov nepomembne. Akademski plesi, nekakšni paradni konji kluba, so bili vedno slabše organizirani, bili so prisiljeno izpeljani, nihče ni prav vedel, kakšen je sploh njihov namen. Včasih dobro obiskani tudi s strani mestnih veljakov (ki so, mimogrede, tako primaknili tudi kak tolar več za klub), so zdaj gostili le peščico študentov, ki je v plesu videla le še eno priložnost za konzumiranje alkohola.

S tem ne želim trditi, da je treba takšne in podobne tradicionalne prireditve kluba ohranjati iz leta v leto samo zato, ker bi se pač spodobilo glede na tradicijo. Mogoče je celo napočil čas, da se najde kaj drugega, kaj bolj ustrezajočega času, v

onpadali. Tukaj smo se zbirali ljudje, ki

katerem zdaj živimo. Mogoče so te prireditve že obrabljene in naveličane. Vendar so za to potrebne nove, sveže ideje, podkrepljene z argumenti in predvsem veliko dela, časa ter energije s strani šškjevcev. Vsi vemo, kako težko je postaviti na noge neko novo idejo in jo vtisniti v jekleno ogrodje tradicije. Vendar imam vtis, da te generacije študentov to ne zanima, da želijo delovati po liniji najmanjšega odpora, brez kakih posebnih pretresov in težav. Konec koncev ima klub dobro pozicijo, dovolj veliko finančno ozadje in dokaj vpeljan način dela. Tako so morda izbrali pot počivanja na lovori-kah. Kar pa lahko traja le kakšno leto ali dve. Potem pa, ob pomanjkanju sveže energije in idej, začnejo tudi stare izginjati. In nihče več prav ne ve, čemu dela, kar pač dela. Zdi se mi, da so današnji študentje razpeti med tradicijo in časom, v katerem živijo. Tradicija je močna, vendar jim mogoče ni všeč in bi jo radi razbili, a nimajo ne moči in ne idej. Tako se vrtijo v začaranem krogu, stvari ne počnejo iz lastnega veselja, ampak zgolj iz neke nuje. Šaleški študentski klub je sicer zelo dejaven, dogaja se veliko prireditev, vendar so vse nekako prazne, brez duše in lastnega jaza. V bistvu odseva-jo notranje stanje kluba.

In tukaj se lahko zopet dotaknemo Mladinskega centra. Tam se sicer zgodi veliko dogodkov, ampak nihče prav ne ve, kdo je organizator. Delo študentskega kluba je zabrisano, iz prireditev ni razvidno, kdo jih je pripravil. Mislim, da bi moral biti študentski klub bolj prepoznaven širši okolici, moral bi ustvarjati dogodke, ki bi bili tipični za klub, ki bi odsevali ideje in vrednote kluba in za katere bi okolica vedela, da so plod delovanja kluba. Tudi tako bi si Šaleški študentski klub spet pridobil nazaj izgubljeni položaj.

Problem kluba je tudi njegovo vodenje. Nekatere funkcije obstajajo le na papirju. Nihče natančno ne ve, kaj je njegovo področje dela. Tako se vsi ukvarjajo z vsem. Seveda na tak način nobena stvar ne more biti dobro izpeljana. Poleg tega pa s takšnim načinom dela vedno obveljajo ideje tistega, ki je najbolj glasen in iznajdljiv, ideje nekoga, ki bi sicer bile mogoče boljše, pa ostanejo neuresničene. Problem je tudi

v tem, da se na začetku leta nabere veliko študentov, ki so navdušeni za delo v klubu, dodelijo se jim funkcije, začnejo delati, vendar se kmalu naveličajo in opustijo svoje delo oziroma delajo le še zato, ker pač morajo. Tako na koncu vse leži na ramenih nekaj ljudi.

Naštela sem že veliko stvari, za katere se mi zdi, da ne moremo mimo njih, če govorimo o položaju, v katerem se je našel Šaleški študentski klub. Najbolj pomembno pa se mi zdi dejstvo, da bi morali študentje najprej sami pri sebi razčistiti, kaj je osnovna ideja oziroma namen kluba. Če vzamemo za primer Dneve mladih in kulture. To je prireditvev, ki tradicionalno poteka na velenjskem gradu oziroma na ulicah Velenja ob 25. maju. Njihov prvotni namen je bil v mesto Velenje in njegovo širšo okolico pripeljati neetablirano kulturo, tiste umetnike (in njihovo delo), ki jih brez tega festivala ne bi bilo moč pri nas nikoli videti. Tukaj so se lahko predstavili mladi, še neuveljavljeni umetniki, ki na začetku svoje umetniške poti takšne priložnosti le stežka najdejo. Zdi se mi, da je bila to v bistvu glavna smernica delovanja Šaleškega študentskega kluba. Naše ideje so bile vedno drugačne od vsakdanjih, zmeraj smo iskali nekaj alternativnega, pri nas še nevidenega. Klub je bil nekakšno gonilo alternativne kulture. V bistvu je odseval miselnost večine študentov. Tudi drugje po Sloveniji so klubi delovali podobno. Študentje so vedno bili tisti drugače misleči, upirali so se obstoječemu, iskali napake in ponujali nove ideje za spremembe.

Alternativna kultura se je v preteklosti vedno povezovala s študenti. Le-ti so večinoma razmišljali drugače, skušali najti nove smeri kulturnega izražanja, imeli odprte glave za nove, še neuveljavljene stvari. S svojimi idejami so pripomogli k razvoju kulture, kajti alternativna kultura je gonilo razvoja kulture na sploh.

Ko pa gledam današnje študente, se mi zdi, da so se zelo spremenili. Postali so nekako vsakdanji, podobni večini ljudi. Alternativna kultura jih več ne zanima; bolje se počutijo med uveljavljenimi stvarmi. Nekako ne izstopajo več iz druž-

be, njihovega glasu se ne sliši več, ideje so zamrle. To se odseva tudi na Šaleškem študentskem klubu. Vedno manj je alternativnih prireditev, študentje ne ponujajo nič drugačnega, nič takega, kar ne bi bilo možno videti tudi brez njih. Tako se lahko vprašamo, ali ima alternativna kultura sploh še mesto v klubu?

In zopet smo se vrnili k dejstvu, da je Šaleški študentski klub izgubil rdečo nit svojega obstoja, da obstaja samo še zaradi svojega imena in da potrebuje nove cilje, da se zopet postavi na noge. Mora spet najti nekaj, kar bo samo njegovo, kar ga bo označilo in okarakteriziralo. Kar ga bo naredilo lo razpoznavnega.

Mislim, da je alternativna kultura dobra metoda za to. Dnevi mladih in kulture morajo predstavljati alternativno glasbo, prireditve, ki so organizirane med letom, morajo vsebovati stvari, ki so drugačne, nevsakdanje in ravno zato zanimive tudi večji skupini ljudi. Študentski klub mora predstavljati avantgardo med mladimi, mora jim širiti obzorje, mora jim ponuditi miselne pretrase, jih na ta način spodbuditi k razmišljanju. Študentje ne smejo mirno čakati na spremembe, pri njih morajo aktivno sodelovati. To pa lahko naredijo le, če si sami tako želijo.

Iz vsega povedanega lahko povzamemo, da Šaleškemu študentskemu klubu manjka predvsem osnovno poslanstvo, namen, zaradi katerega sploh obstaja in cilj, h kateremu bi stremel. Manjka mu tudi lasten prostor, kjer bi lahko živel in delal neodvisno od drugih institucij. Predvsem pa mu manjka zagnano vodstvo in vedoželjni člani, ki bi v klubu delali zaradi lastnega veselja in zanimanja, ne pa zaradi finančnih koristi.

Verjamem, da se lahko v prihodnosti to uresniči.